

Jeg synes, regeringen skal roses for, at den melder ud og er åben over for funktionelle fødevarer. Jeg ved, at industrien er glad for at blive imødekommet på dette område. Nu er det så op til fødevarerministeren, at der bliver fyldt noget ind i den ramme, som er skitseret. Jeg savner måske en mere konkret tilkendegivelse fra ministeren af, hvad næste skridt på vejen er for at give virksomhederne mulighed for at lancere funktionelle fødevarer på det danske marked.

Tager regeringen kontakt til de berørte erhverv for at fylde rammerne ud? Og hvad er tidsfristen for udfyldningen? Det kunne jeg godt tænke mig at høre ministerens bud på. Det er måske noget, man kan bruge det rådgivende fødevarerudvalg til. CD er godt tilfreds med, at man har nedsat dette udvalg, så alle sider af det fødevarerpolitiske spektrum bliver hørt ved udmøntningen af regler m.v.

Jeg vil til slut igen takke ministeren for redegørelsen, og CD bakker op om de initiativer, der er sat i gang, og jeg vil særlig takke for, at redegørelsen er en udstrakt hånd til fødevarerindustrien og landbruget, og jeg håber, den må blive basis for, at Danmark fortsat vil ligge i førerfeltet på området.

Fødevarerministeren (Henrik Dam Kristensen): Det har indtil nu været en spændende debat, som tager afsæt i det, som også er blevet virkeligheden i Danmark, nemlig at hele fødevarerprocessen ikke er noget, der sådan foregår, uden at der er nogen, der er opmærksom på den.

Den fødevarerpolitiske diskussion er kommet på dagsordenen. Det er noget, danskerne som sådan er optaget af. Det fylder umådelig meget i medierne generelt og har også stor bevågenhed hos de politiske partier. Jeg er godt tilfreds med, at det er den nuværende regering, som har taget det emne alvorligt, og at det er den nuværende regering, som dannede et egentligt fødevarerministerium med den indgangsvinkel, at vi kan gøre det bedre på en række områder.

Jeg synes også, det er godt, at vi nu er kommet med redegørelsen. I hvert fald så vidt jeg ved, er det første gang, Danmark har fået en regerings samlede visioner på området.

Jeg synes også, det er glimrende, at der alt andet lige har været så mange positive tilbagemeldinger på redegørelsen og fra et bredt udsnit af partier. Det skal jeg vende tilbage til lidt senere.

En af de ting, som har optaget sindene, har været kontrollen. Der er sagt mange ting – i øvrigt også mange forkerte ting – undervejs i debatten. Tillad mig et øjeblik at blive en lille smule historisk. En af grundene, men ikke den eneste, til, at vi diskuterer de her ting nu, er den såkaldte ATV-rapport, som sagde, at vi kan gøre det bedre på fødevarerområdet. Det er den, der ligesom – kan man sige – har været grundskolen for Fødevarerministeriet og grunden til, at vi har redegørelsesdebatten nu.

Også på kontrolområdet kan tingene gøres anderledes og bedre. Må jeg ikke godt sige, at når jeg kigger rundt i landskabet og hører kommentarer, hvad enten det er fra folketingspolitisk hold, amtspolitisk hold eller kommunalpolitisk hold, går det entydigt igen, at der skal være færre af de lokale levnedsmiddelkontrolenheder.

Jeg har næsten ikke hørt nogen, som ikke har tilkendegivet, at de intentioner, der ligger i regeringens oplæg til kontrol, om ensartethed og enstrengethed er de rigtige. Det er stort set ligeegyldigt, om det er aktørerne på banen eller det er politiske kommentarer, så siger man: Vi kan gøre det bedre. Vi skal udnytte ressourcerne bedre, vi skal sikre enstrengetheden, vi skal væk fra det, vi gør for meget i dag, nemlig registrerer fødevarer, der er problemer med, og så er der nogle andre, som skal tage sig af, at der var et problem med dem. Det er fint nok, at vi registrerer salmonella i færdigvarerne, men det er da meget mere interessant, når vi har registreret det, at vi så med det samme stiller spørgsmålet: Hvordan kom det dér? Hvad kan vi gøre for det?

Diskussionen går, som jeg hører den, ikke på, at vi skal udnytte ressourcerne bedre, at vi skal sikre ensartethed, men på, hvor den politiske kompetence i realiteten skal ligge, og hvor kontrollen skal være.

De forskellige er kommet med bud om, at der skal laves nogle centerdannelser, og som jeg har hørt det, svinger det vel stort set fra regeringens forslag om ca. 10, men den har en pragmatisk indstilling til det, til de kommunale forslag om, så vidt jeg husker, 12, og så til amterne, som har forslået et i hvert amt, dvs. 14.

Så kommer diskussionen: Hvor skal kompetencen så ligge? Hvis man skal have en overordnet kontrol med og et overordnet ansvar for det her, hvor får man det så bedst? Får man det bedst ved, at der skal være, som KL siger, 12-13 enheder? Det kan man så dividere op i det antal